

El 8 de novembre de 2013 *The Economist* dedicava una àmplia anàlisi als tres perills que, a parer seu, amenaçaven el futur de Gran Bretanya. Primer, el creixement del populista Partit per la Independència del Regne Unit (UKIP en sigles en anglès). Segon, la potencial separació d'Escòcia com a conseqüència del referèndum convocat per a l'any següent. I, tercer i sobretot, el possible resultat positiu de la potencial convocatòria d'una altra consulta futura, aquesta sobre la sortida de la Unió Europea (UE). Tres perills que podrien suposar que "el regne quedi més petit, més introspectiu i amb menys pes en el món", assegurava el prestigiós setmanari, sota el títol, prou eloqüent, de *Great Britain, Little England*.

Amb retard, però, aquelles previsions podrien complir-se ara. De moment el *Brexit* ja és una realitat, l'augment de vot al UKIP també i la probabilitat que la Gran Bretanya passi a ser la *petita Anglaterra* per la pèrdua d'alguns territoris ha crescut molt.

L'expressió encunyada per *The Economist* va ser usada profusament pel primer ministre, David Cameron, i també per altres líders polítics, socials i empresarials favorables a la permanència en la UE, durant la campanya de la consulta: "Siguem Gran Bretanya i no la Petita Anglaterra", deia el cap del partit conservador durant un debat, força agre, amb Nigel Farage, líder de UKIP, el dia 8 de juny. Però, dues setmanes més tard, el 23, la majoria dels britànics votaren *Brexit*.

Petita Anglaterra

El resultat de les urnes no fou homogeni. No pertot votaren els britànics de la mateixa manera. A les ciutats més grans, sobretot Londres, i en alguns altres territoris, la majoria apostà amb claredat per mantenir-se en la Unió. Fou el cas d'Escòcia i d'Irlanda del Nord, amb el 62% i 55,8% de sufragis favorables a la UE, respectivament. Justament per això els mitjans britànics parlen pràcticament cada dia de la possibilitat que aquests dos

De 'Great Britain' a 'Little England'

Creix la possibilitat que tant Escòcia com Irlanda del Nord intentin abandonar el Regne Unit si es produeix el trencament amb la Unió Europea.

Reportatge de Miquel Payeras

territoris acabin separant-se de la resta del regne i el deixin minimitzat a la *Petita Anglaterra*.

La possibilitat podria ser versemblant en un termini no molt llarg si els màxims

representants polítics de les dues bandes insisteixen en allò que digueren just després de conèixer els resultats del referèndum. Declan Kearney, líder del partit nacionalista nord-irlandès Sinn

La primera ministra escocesa i líder del Partit Nacional Escocès, Nicola Sturgeon, considerarà "altament probable" una nova convocatòria de referèndum per sortir del Regne Unit.

tament probable" una nova convocatòria de referèndum per decidir la sortida o permanència en el Regne Unit. La raó, explicà, és que "Escòcia s'enfronta a la perspectiva de sortir de la Unió Europea en contra de la seva voluntat", cosa que "no es pot acceptar de cap manera", i per això "actuarem de manera responsable i en interès de tots els escocesos" sense descartar cap mesura, inclosa, "naturalment", la nova consulta. En la seva opinió, el vot negatiu a la separació del Regne Unit de 2014 ja no té validesa perquè "aleshores ningú no ens plantejà la sortida de la Unió" i per això, després del *Brexit*, "tot canvia radicalment". De la mateixa manera, l'ex-ministre principal d'Escòcia, Alex Salmond, expressava a la BBC que "estic segur" que la primera ministra "implementarà el programa del Partit Nacional Escocès" i forçarà la convocatòria del segon referèndum d'independència.

Aquestes opinions són en part producte de la tensió del moment i de la frustració provocada pel resultat del referèndum, sens dubte, però no cal descartar que es converteixin en un corrent d'opinió que adquireixi prou consistència. Ho permet suposar així, entre d'altres coses, el fet que, segons l'enquesta publicada per *The Sunday Times* el 26 de juny, més del 52% dels escocesos enquestats després del *Brexit* asseguraren que "ara" votarien a favor de la independència; i que, si bé per a Irlanda del Nord no hi ha enquestes, és força significatiu que les peticions per obtenir el passaport de la República d'Irlanda s'havien disparat en aquell territori i a tota la Gran Bretanya

ELS NACIONALISTES ESCOCESOS NO VOLEN SORTIR DE LA UNIÓ EUROPEA EN CONTRA DE LA SEVA VOLUNTAT

Fein, assegurarà que "el Govern britànic ha ignorat qualsevol mandat per representar els interessos econòmics i polítics del poble nord-irlandès" i que, vist el resultat de la consulta, "el referèndum" per unir-se a la República d'Irlanda és "una opció probable". Encara més concret fou el vice-primer ministre nord-irlandès, Martin McGuinness, del mateix partit, quan el dissabte 25 de juny assegurarà a *The Guardian* que "el Govern britànic no té ara cap mandat democràtic per representar la visió del nord a les futures negociacions amb la UE" per sortir-ne, i, per tant, "crec que hi ha un imperatiu democràtic per realitzar un referèndum sobre la sobirania d'Irlanda del Nord". Així mateix, valorava que la possibilitat de perdre els aproximadament 500 milions anuals de subvencions europees suposaria "un drama" que s'ha d'intentar "evitar" com sigui.

Per la seva banda, la primera ministra escocesa i líder del Partit Nacional Escocès, Nicola Sturgeon, considerarà "al-

després del referèndum. La Constitució del país empara que qualsevol nascut a Irlanda del Nord o bé amb pare o padri irlandès té dret a la nacionalitat, visqui on visqui. Segons Reuters, l'ambaixada irlandesa a Londres sol rebre cada dia unes 200 peticions d'informació sobre com obtenir el passaport del país. Després del *Brexit* s'han elevat a unes 4.000. Es calcula que hi ha uns sis milions de residents en algun lloc de Gran Bretanya que han nascut a Irlanda o en tenen l'ascendència. L'allau és tan important com que el ministre d'Afers Estrangers irlandès, Charlie Flanagan, es veié obligat a emetre un comunicat *ad hoc* per explicar que, "a pesar de les exageracions" que s'havien publicat respecte a les peticions, "l'augment de l'interès apunta a una preocupació real entre alguns titulars de passaports del Regne Unit de perdre abruptament en breu termini els drets que els atorga ser ciutadans de la Unió Europea", per la qual cosa instava les parts a negociar per evitar una crisi que afecti negativament tothom.

Val a dir que, al contrari que Escòcia, les províncies britàniques del nord són un territori que, cas d'unir-se a la República d'Irlanda, no tindria cap necessitat de demanar l'entrada a la UE sinó que es consideraria a tots els afectes simplement com una part de la citada República -igual que passà en el cas de l'Alemanya oriental amb la unificació-, per tant no caldria que els diferents parlaments dels socis europeus donessin el vist-i-plau perquè, tècnicament, no es tractaria d'una ampliació

Ningú no sap què passarà amb Escòcia i Irlanda del Nord però queda fora de tot dubte que, si més no, la tensió política post-*Brexit* amb relació a aquests dos territoris es mantindrà en nivells molt alts durant bastant de temps. És la conseqüència del triomf a les urnes del sentiment que traspuava el diari conservador londinenc *The Daily Mail* quan fa 80 anys titulà: "Boira al canal. El continent, aïllat". ●